

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.
MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 25.3.2014
Čj. MSP-70/2014-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: Ing. P. T., nar. – stížnost pro porušení zákona

- Příloha:**
- usnesení PČR o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu ze dne 10.8.2006
 - návrh státního zástupce VSZ v Praze ze dne 31. 5. 2012 na povolení obnovy ř.
 - usnesení MS v Praze ze dne 16.8.2012 sp. zn. Nt 201/2012 o povolení obnovy řízení
 - protokol o VZ ze dne 16. 8. 2012 sp. zn. Nt 201/2012
 - usnesení VS v Praze ze dne 7. 1. 2013 sp. zn. 9 To 78/2012
 - rozhodnutí ÚS sp. zn. II. ÚS 1089/2013
 - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 19. 1. 2012
 - přepis nahrávky rozhovoru svědka K. P. Sch. s novinářem
 - protokol o výslechu svědka F. B. ze dne 14. 3. 2013
 - dožádání vzájemné právní pomoci ve věci trestní
 - usnesení státního zástupce VSZ v Praze o zajištění majetku podle § 79f trestního řádu za užití § 79d a § 79a trestního řádu ze dne 31.10.2013 sp. zn. 7 VZV 2/2013-786, 787 a 788
 - odůvodnění stížnosti obviněného
 - usnesení VS v Praze ze dne 27.11.2013 sp. zn. 9 To 84/2013, 9 To 85/2013 a 9 To 86/2013
 - spis MS Praha sp.zn. Nt 201/2012
 - závěrečná zpráva o finan. šetření ze dne 24.6.2013

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného Ing. P. T., nar. v B. nad L. – St. B., okres P.-v., trvale bytem K., K. , doručovací adresa St. M., V. M. , Š.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27.11.2013 sp. zn. 9 To 84/2013, 9 To 85/2013 a sp. zn. 9 To 86/2013.

Usnesením policejního orgánu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování, Expositura Plzeň (dále jen „policejní orgán“) ze dne 10.8.2006 ČTS: OKFK-30/3-2005 bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání obviněných Ing. P. T., Ing. J. D., Ing. E. F., Ing. J. N., Ing. P. M. a Ing. J. K. pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném od 1.1.1994 (dále jen „trestní zákon“). Tohoto trestného činu se obvinění měli dopustit v letech 1996 až 1997 účastí na vytunelování tzv. CS Fondů, k němuž došlo v březnu 1997, čímž měli způsobit škodu v celkové výši 1.236.284.000 Kč.

Konkrétně obviněnému Ing. P. T. bylo kladeno za vinu jednání spočívající v tom, že byl v 90. letech 20. století faktickým ředitelem takzvané skupiny Motoinvest, kterou v době od poloviny roku 1994 do listopadu 1996 tvořily navzájem personálně a majetkově propojené společnosti Motoinvest, a.s., C.S. Fond, a.s., investiční společnost, Plzeňská banka, a.s., C.A.S. 8. Holding, a.s., I.F.S., a.s., Agrobanka Praha, a.s., C.A.S. 9. Holding, a.s., C.A.S. 2. Holding, a.s., Homa, a.s., KreditAktiv, a.s., a Atlantic Investic Group, spol. s.r.o. Společnost C.S. Fond, a.s., investiční společnost, spravovala majetek tří podílových fondů, a to C.S. Fond kapitálových výnosů – otevřený podílový fond, C.S. Fond energetiky – otevřený podílový fond a C.S. Fond pravidelných dividend – uzavřený podílový fond. Depozitářem všech uvedených podílových fondů (dále i jen „CS Fondy“) byla Plzeňská banka, a.s. Na základě komisionářské smlouvy ze dne 9.11.1995 zařizovala pro CS Fondy nákup a prodej cenných papírů společnost Motoinvest, a. s.

Obviněný Ing. P. T. společně s dalšími osobami (spoluobviněnými Ing. J. D., Ing. E. F., Ing. J. N., Ing. P. M. a Ing. J. K.) vymysleli, zorganizovali a nechali provést vyvedení majetku z CS Fondů v celkové hodnotě převyšující 1 miliardu korun, a to v těchto dopředu naplánovaných krocích:

- 1) V průběhu let 1995 a 1996 bylo vlastnictví investiční společnosti C.S. Fondy, a.s. převáděno mezi různými společnostmi ve skupině Motoinvest;
- 2) V období od září 1996 do 20.2.1997 vykoupla společnost Motoinvest, a.s., od CS Fondů všechny hodnotné cenné papíry, čímž došlo k tomu, že se na běžných účtech CS Fondů navýšila peněžní hotovost – celkem na částku 1.236.284.000 Kč;
- 3) Dne 3.3.1997 došlo k účelové změně vlastníka společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost (nově se jím stala společnost KOS-MOS Moskva s jednatelem N. P. T.) a téhož dne došlo ke jmenování nových členů představenstva (V. V., P. H. a P. J.) a dozorčí rady, kteří však nesplňovali kvalifikační podmínky stanovené zákonem. Téhož dne depozitář CS Fondů – tedy Plzeňská banka, a. s. – provedla v rozporu se zákonem změnu podpisových vzorů na běžných účtech CS Fondů, aniž vyčkala na schválení nových statutárních zástupců ze strany Ministerstva financí ČR;
- 4) Dne 3.3.1997 uzavřelo nové vedení společnosti C.S. Fond. a. s., investiční společnost (konkrétně V. V.) komisionářskou smlouvu se společností Umana, s.r.o., obchodníkem s cennými papíry (doc. Ing. RNDr. J. M., DrSc.), na jejímž základě měly být do portfolia CS Fondů nakoupeny konkrétně uvedené veřejně obchodovatelné cenné papíry za částku 1.236.284.000 Kč. Obchodník s cennými papíry měl podle smlouvy právo požadovat při udělení pokynu ke koupi cenných papírů zálohu. Tato smlouva však nebyla nikdy realizována;

- 5) Dne 4.3.1997 uzavřelo nové vedení společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost (konkrétně V. V.) 3 smlouvy o převodu cenných papírů se společností Umana s.r.o. (konkrétně V. N.), na jejichž základě získaly CS Fondy namísto cenných papírů specifikovaných v komisionářské smlouvě ze dne 3.3.1997 celkem 540 kusů veřejně neobchodovatelných akcií společnosti Drůbež Příšovice, a.s. (jejichž tržní hodnota činila nejvýše 102.002.760 Kč) za částku 1.236.284.000 Kč;
- 6) Dne 5.3.1997 byla částka 1.236.284.000 Kč převedena na účet společnosti Umana s.r.o., vedený v Plzeňské bance, a.s., k čemuž byla Plzeňské bance, a.s., předložena komisionářská smlouva ze dne 3.3.1997;
- 7) Dne 6.3.1997 byla částka 1.233.274.140 Kč převedena na účet společnosti Swirlglen vedený v Girocredit Sparkassen Bank v Praze jako úhrada podle smlouvy o úplatném převodu cenných papírů uzavřené dne 5.3.1997, kterou společnost Swirlglen Ltd. (konkrétně G. K.) prodala 540 kusů akcií společnosti Drůbež Příšovice, a.s., společnosti Umana s.r.o.;
- 8) Dne 12.3.1997 byla na účet společnosti Treuunion u Banque Generale de Luxembourg připsána částka 71.942.117,36 DM. Tato částka odpovídá převodu částky 1.232.010.000,- Kč na německé marky, což byla úhrada podle smlouvy o převodu cenných papírů ze dne 4.3.1997, kterou společnost Treuunion (konkrétně K. P. Sch.) prodala 540 kusů akcií společnosti Drůbež Příšovice, a.s., společnosti Swirlglen. Z této částky bylo 9.000.000 DM dne 18.3.1997 převedeno na účet společnosti Marrache and Co u National Westminster Bank v Gibraltar a 62.490.000 DM dne 24.3.1997 na účet společnosti Copenhagen Advisory Services Ltd. u Banco Atlantico v Gibraltar, odkud byla rozeslána na různé účty ve Švýcarsku, Lichtenštejnsku a USA.

Trestní stíhání obviněného Ing. P. T. (a spoluobviněných Ing. J. D., Ing. E. F. a Ing. J. N.) bylo následně zastaveno, a to usnesením státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 15.2.2008 sp.zn. 2 VZV 18/2006 s tím, že jednání obviněného není trestným činem. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.2.2008. V průběhu následného trestního řízení vedeného v souvislosti s vytunelováním CS Fondů proti zbývajícím spoluobviněným Ing. J. K. a Ing. P. M. však vyšly najevo nové skutečnosti, na jejichž základě byl podán návrh na povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného Ing. P. T., kterému Městský soud v Praze usnesením ze dne 16.8.2012 sp. zn. Nt 201/2012, které nabylo právní moci dne 7. 1. 2013, vyhověl. Od nabytí právní moci tohoto usnesení dne 7.1.2013 trestní stíhání obviněného Ing. P. T. pokračuje.

Dne 31.10.2013, po učiněném zjištění, že obviněný měl z posuzované trestné činnosti obdržet podíl ve výši 20 mil. DM, tzn. cca 341.740.000 Kč, vydal dozorující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze tři usnesení pod sp. zn. 7 VZV 2/2013-786, 7 VZV 2/2013- 787 a pod sp. zn. 7 VZV 2/2013- 788, kterými

- 1) podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79d trestního řádu zajistil jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti nemovitostí obviněného nacházející se v k.ú. Čelákovice, Záluží u Čelákovic, Lázně Toušeň, Nehvizdy a Mstěnice v celkové odhadované hodnotě 102.771.854 Kč,
- 2) podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79a odst. 1 trestního řádu zajistil jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti peněžní prostředky obviněného na bankovních účtech vedených u PPF banky, a.s., a to až do souhrnné výše 238.968.146 Kč,

- 3) podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79a odst. 1 trestního řádu zajistil jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti peněžní prostředky obviněného na bankovním účtu vedeném u České spořitelny, a.s., a to až do souhrnné výše 238.968.146 Kč

(s tím, že na zmíněných účtech se reálně nacházejí finanční prostředky v řádu statisíců Kč).

Současně byla obviněnému zakázána jakákoli dispozice se zajištěnými nemovitostmi a peněžními prostředky nacházejícími se na bankovních účtech, a to až do výše zajištění.

Všechna tato usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze napadl obviněný stížnostmi, z jejichž podnětu je Vrchní soud v Praze svými usneseními ze dne 27.11.2013 sp. zn. 9 To 84/2013, 9 To 85/2013 a sp. zn. 9 To 86/2013 podle § 149 odst. 1 trestního řádu zrušil.

Z odůvodnění zmíněných usnesení, která jsou v podstatných ohledech totožná, vyplývá, že vrchní soud při svém rozhodování dospěl k těmto následujícím závěrům:

- 1) Jako důkaz v trestním řízení mohou být použity pouze důkazy opatřené procesním dokazováním v dané trestní věci. To platí pro všechna stadia trestního řízení.
- 2) Důkazy opatřené v řízení o povolení obnovy nemohou být použity jako důkaz v obnoveném trestním řízení proti obviněné osobě a musí být znovu provedeny. Nemohou tedy sloužit ani jako podklad pro rozhodnutí učiněné v přípravném řízení. Obecně totiž údajně platí, že v trestním řízení lze užít důkazy opatřené až po zahájení trestního stíhání obviněného (vyjma neodkladných a neopakovatelných úkonů).
- 3) Žádné ustanovení trestního řádu neupravuje možnost a způsob provedení důkazu výpovědí osoby, kterou tato učinila v jiné trestní věci. Ustanovení § 89 odst. 2 trestního řádu podává demonstrativní výčet důkazních prostředků, které slouží v trestním řízení k dokazování skutečností, jež jsou jeho předmětem. Nepřípustnost důkazních prostředků, postupů a úkonů není určena taxativním výčtem, nýbrž musí být (vyjma případu podle § 89 odst. 3 trestního řádu) dovozována výkladem různých ustanovení trestního řádu. Z uvedeného podle soudu vyplývá, že právní stanovisko státního zástupce o použitelnosti důkazů opatřených v jiné trestní věci nemá v § 89 trestního řádu oporu.
- 4) Obsah nahrávky rozhovoru svědka K. P. Sch. s redaktorem časopisu T. je důkazem pouze o tom, že jmenovaný svědek se sešel s redaktorem časopisu za účelem rozhovoru. V žádném případě obsah zachyceného rozhovoru nemůže nahradit svědeckou výpověď v trestním řízení a soud k obsahu nahraného rozhovoru vůbec nemůže přihlížet.

S argumentací Vrchního soudu v Praze se nelze zcela ztotožnit.

Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl

zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 trestního řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 89 odst. 2 trestního řádu může za důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání.

Podle § 147 odst. 1 trestního řádu nadřízený orgán přezkoumá při rozhodování o stížnosti správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 149 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nadřízený orgán stížnost, zruší napadené usnesení, a je-li podle povahy věci potřeba nového rozhodnutí, buď a) rozhodne sám ve věci, nebo b) uloží orgánu, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Podle § 79a odst. 1 trestního řádu platí, že nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že peněžní prostředky na účtu u banky jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění peněžních prostředků na účtu a případně též peněžních prostředků dodatečně došlých na účet, vztahuje-li se důvod zajištění i na ně, včetně jejich příslušenství. Policejní orgán k takovému rozhodnutí potřebuje předchozí souhlas státního zástupce. Předchozího souhlasu státního zástupce není třeba v naléhavých případech, které nesnesou odkladu. Policejní orgán je v takovém případě povinen do 48 hodin své rozhodnutí předložit státnímu zástupci, který s ním buď vysloví souhlas, nebo je zruší.

Podle § 79d odst. 1 trestního řádu platí, že nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že nemovitost je určena ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byla užita, nebo je výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění takové nemovitosti. Policejní orgán k takovému rozhodnutí potřebuje předchozí souhlas státního zástupce. Předchozího souhlasu státního zástupce není třeba v naléhavých případech, které nesnesou odkladu. Policejní orgán je v takovém případě povinen do 48 hodin své rozhodnutí předložit státnímu zástupci, který s ním buď vysloví souhlas, nebo je zruší. Proti rozhodnutí o zajištění nemovitosti je přípustná stížnost.

Podle § 79f trestního řádu platí, že nelze-li dosáhnout vydání nebo odnětí věci (§ 78 a § 79) nebo nelze-li zajistit peněžní prostředky na účtu (§ 79a a § 79b), zaknihované cenné papíry (§ 79c), nemovitost (§ 79d) nebo jinou majetkovou hodnotu (§ 79e), které jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity, nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může být místo nich zajištěna náhradní hodnota, která odpovídá, byť jen zčásti, jejich hodnotě; přitom se postupuje obdobně podle příslušných ustanovení upravujících jejich vydání, odnětí nebo zajištění (§ 78 až § 79e).

Uvedenými pravidly se Vrchní soud v Praze v plném rozsahu neřídil.

Vycházel totiž zejména z úvahy, podle níž jako důkaz v jakémkoli stadiu trestního řízení mohou být použity pouze důkazy opatřené procesním dokazováním v dané trestní věci, tedy v trestním řízení lze užít důkazy opatřené až po zahájení trestního stíhání obviněného (vyjma neodkladných a neopakovatelných úkonů). Obsah nahrávky soukromého rozhovoru pořízené jedním z účastníků rozhovoru potom údajně nemůže nahradit svědeckou výpověď účastníků rozhovoru v trestním řízení a k obsahu nahrávky nemůže být v trestním řízení vůbec přihlíženo.

Uvedené právní závěry však podle mého názoru nemají pro fázi přípravného řízení žádnou oporu v trestním řádu, resp. právní stanovisko vrchního soudu vztahující se k použitelnosti soukromé nahrávky nemá oporu pro žádnou fázi trestního řízení.

Vrchní soud v Praze ve svých rozhodnutích pominul, že rozhodování orgánů činných v trestním řízení v rámci přípravného řízení není rozhodováním o vině a trestu a důkazy, na kterých byla zrušená usnesení státního zástupce postavena, posuzoval optikou soudu rozhodujícího v hlavním líčení o vině obžalovaného. Závěry potřebné pro aplikaci institutů ve smyslu § 79a a násl. trestního řádu přitom nejsou konečné a nemusí být ani jednoznačné. Zejména v přípravném řízení se rozhoduje za situace, kdy zdrojem informací jsou např. údaje obsažené v trestním oznámení, ve vysvětleních podle § 158 odst. 3 písm. a), odst. 5 až 8 trestního řádu, ve sděleních informátorů policie apod., přičemž tyto skutečnosti je třeba zpracovat, vyhodnotit a učinit rozhodnutí. Na uvedené informace proto nelze vztahovat obecné požadavky hodnověrnosti, věrohodnosti a spolehlivosti (viz Trestní řád I, Komentář §§ 1 až 156, prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., a kolektiv, 7. doplněné a přepracované vydání, 2013, C.H.Beck, Praha, strana 1031 až 1032). Navíc rozhodování o zajištění podle § 79a a násl. trestního řádu má pouze mezitímní charakter, svou povahou se blíží institutu předběžného opatření, což např. znamená, že není třeba, aby spočívalo na principu jistoty bez důvodných pochybností (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.4.2013 sp. zn. 4 Tz 7/2013).

Těžiště dokazování se v trestním řízení nachází v řízení před soudem. Z toho důvodu se základní zásady neuplatňují ve všech stádiích a při všech procesních úkonech stejně intenzivně. Nejúplněji se prosazují v hlavním líčení, event. ve veřejném zasedání soudu, v nichž se rozhoduje o nejdůležitějších meritorních otázkách trestního řízení, tj. o vině a o trestu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17.1.2008 sp. zn. II. ÚS 1846/07). Na všechna stadia trestního řízení tudíž nelze klást stejné požadavky jako na řízení před soudem, což platí i ve vztahu k nárokům na použitelnost důkazů. Přípravné řízení – jak vyplývá ze samotného názvu – je ve své podstatě řízení, které je předstupněm, přípravou na projednání věci před soudem, neboť jen a pouze v řízení před soudem je rozhodována a zvažována otázka viny a trestu. Proto lze rozhodnutí učiněná v přípravném řízení (včetně obžaloby) založit i na důkazech, které, jak již bylo řečeno, byly sice získány zákonným způsobem, ale které nemohou být z procesních důvodů podkladem pro rozhodnutí o vině.

Pokud se týká konkrétních závěrů Vrchního soudu v Praze v dané věci, považuji za nutné poukázat na ustanovení § 89 odst. 2 trestního řádu s tím, že kromě tohoto ustanovení zná trestní řád řadu případů, kdy lze důkaz získaný v jedné trestní věci použít v trestní věci jiné (viz např. § 88 odst. 6 trestního řádu nebo § 158d odst. 10 trestního řádu), a v případě jiných důkazů tuto možnost dovodila judikatura (viz např. použitelnost znaleckého posudku jako listinného důkazu v jiné trestní věci – viz rozhodnutí publikovaná pod č. 27/1977 a č. 65/1980). Použitelnost důkazu opatřené v rámci řízení o povolení obnovy řízení připouští pro potřeby přípravného řízení i komentář k § 288 odst. 1 trestního řádu, který soud ve svých rozhodnutích cituje (viz Trestní řád II, Komentář - §§ 157-314s, prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., a kolektiv, 7. doplněné a přepracované vydání, C. H. Beck, Praha, 2013, strana 3430) : V přípravném

řízení se pokračuje na podkladě důkazů původních, doplněných o ty, jež vyšly nově najevo a byly předmětem obnovovacího řízení.

Pokud se jedná o názor Vrchního soudu v Praze o možnosti použít v trestním řízení pouze důkazy opatřené po zahájení trestního stíhání (s výjimkou neodkladných a neopakovatelných úkonů), k tomu považuji za potřebné uvést, že se jedná o pravidlo, které lze, byť nikoli s takto omezenou výjimkou, aplikovat na důkazy procesně použitelné před soudem, tedy na důkazy, o které lze opírat výrok o vině obviněného. Pokud by však takové pravidlo platilo na celé trestní řízení, tedy i pro přípravné řízení, bylo by prakticky nemožné např. zahájit trestní stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu nebo rozhodnout o některém ze zajištění podle § 79a až § 79f trestního řádu ve fázi prověřování, neboť tato rozhodnutí bývají v převážné většině založena na důkazech, které nelze použít jako podklad pro rozhodnutí o vině.

Ve vztahu k možnosti použít v trestním řízení jako důkaz soukromou nahrávku (rozhovoru) dodávám, že ani zde se s tvrzeními Vrchního soudu v Praze neztotožňuji. Navíc názor opačný již byl připuštěn soudní praxí (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.5.2007 sp. zn. 5 Tdo 459/2007).

Vrchní soud v Praze tak tím, že stejně jako v případě svých rozhodnutí ze dne 9.8.2013 sp. zn. 9 To 54/2013, 9 To 55/2013 a 9 To 56/2013 odmítl přihlídnout ke svědeckým výpovědím učiněným svědky F. B. a J. O. K. G. v řízení o návrhu státního zástupce na povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného Ing. P. T. vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. Nt 201/2012 (učiněné navíc za přítomnosti obviněného a jeho obhájce), ke svědecké výpovědi K. P. Sch. v rámci hlavního líčení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 3 T 2/2008 a nově též k nahrávce rozhovoru svědka K. P. Sch. s redaktorem časopisu T., porušil trestní řád ve prospěch obviněného Ing. P. T.. Tyto vyloučené důkazy (především uvedená nahrávka) přitom byly pro rozhodnutí státního zástupce stěžejní (viz bod IV. odůvodnění zrušených usnesení státního zástupce).

Vzhledem k tomu dovozují, že se na shora uvedené důkazy, odmítnuté Vrchním soudem v Praze, nevztahuje žádný zákaz nepoužitelnosti a mohly být podkladem pro rozhodnutí státního zástupce (stejně jako by mohly být podkladem např. pro podání obžaloby). Jakýkoli jiný výklad popírá smysl přípravného řízení trestního jakožto přípravy na nejdůležitější část trestního řízení – řízení před soudem, kde by mělo být těžiště dokazování.

Vrchní soud v Praze při svém rozhodování o stížnostech obviněného proti usnesením o zajištění náhradní hodnoty podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79a odst. 1 trestního řádu, resp. § 79d trestního řádu tudíž nedůvodně přehlížel některé důkazy a důkazy další hodnotil zcela mimo rámec daný § 2 odst. 6 trestního řádu, když současně nedostatečně postupoval podle § 147 odst. 1 trestního řádu a v důsledku všech těchto pochybení nesprávně podle § 149 odst. 1 trestního řádu napadená usnesení státního zástupce zrušil, ač k tomu nebyl dán podklad. Z učiněných relevantních zjištění totiž dostatečně vyplývá, že se obviněný podílel na protiprávním jednání, v jehož důsledku se obohatil o určité finanční prostředky a současně již dříve vyvinul snahu vyvést neoprávněně získaný majetek do zahraničí, což s přihlídnutím ke všem okolnostem činu zjevně představuje potřebný podklad pro aplikaci institutu zajištění majetku.

Vrchní soud v Praze tedy tím, že nezákonně vyloučil použitelnost důkazů, o které státní zástupce opíral svá rozhodnutí, porušil zákon v ustanovení § 147 odst. 1 trestního řádu a § 149

odst. 1 trestního řádu a v řízení mu předcházejícím i v § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu ve prospěch obviněného.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba napadená usnesení Vrchního soudu v Praze hodnotit jako rozhodnutí, jimiž byl porušen zákon ve prospěch obviněného Ing. P. T., a proto navrhuji, aby Nejvyšší soud České republiky:

podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že usneseními Vrchního soudu v Praze ze dne 27.11.2013 sp. zn. 9 To 84/2013, 9 To 85/2013 a 9 To 86/2013 byl ve prospěch obviněného Ing. P. T. porušen zákon v ustanovení § 147 odst. 1 a § 149 odst. 1 trestního řádu a v řízení mu předcházejícím i v § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp.zn.: [6 Tz 14/2014](#)
[6 Tz 14/2014 - II](#)